

MODEHANDLEREN

*Jeg modehandleren, min sjæl raser,
når jeg tænker på min opgave, hun
skal endnu komme til at gå med
en ring i næsen.*

I tror måske, at det kun er fornemme damer, der hylder moden, langt fra. Se til mine syjomfruer, på hvis toilette jeg intet sparer, at modens dogmer må forkyndes med eftertryk fra min butik. De danner et kor af halvgale, og jeg selv som ypperstepræst foregår med et lysende eksempel, og bortødsler alt, blot for ved modens hjælp at gøre enhver kvinde latterlig. Thi når en forfører praler af, at enhver kvindes dyd er til salg for den rette køber, da tror jeg ham ikke, men jeg tror, at enhver kvinde i føje tid skal være fanatiseret af modens vanvittige og besmitende selvreflektion, der fordærver hende ganske anderledes, end om hun var forført.

Jeg har forsøgt det mere end en gang. Formår jeg det ikke selv, så hidser jeg et par af modens trælkvinder, som hører til hendes stand, på hende; thi som man afretter rotter til at bide rotter, så er den fanatiserede kvindes bid ligesom tarantellens. Og fremfor alt er det farligt, når en mand træder understøttende til. Om jeg tjener djævelen eller jeg tjener guden, ved jeg ikke, men jeg har ret, jeg vil have ret, jeg vil det, så længe jeg ejer en eneste krone, jeg vil det så længe til blodet sprøjter ud af mine fingre.

Fysiologen tegner en kvindes skabning af for at vise snørelivets forfærdelige følger, ved siden tegner han den normale skikkelse. Det er rigtigt, men kun den ene har virkelighedens gyldighed: De går alle med snøreliv. Skildrer således den modesyges elendige forkrøblede

forskruethed, beskriv denne snigende refleksion, der fortærer hende, og skildrer den kvindelige blufærdighed, der mindst af alt ved noget om sig selv, gør det godt og du har tillige dømt kvinden og i virkeligheden dømt hende forfærdeligt. Opdager jeg engang en sådan pige, der nøjsom og ydmyg ikke er fordærvet ved uanstændig omgang med kvinder, hun skal dog falde. Jeg bringer hende i mine garn, nu står hun på offerpladsen dvs. i min butik.

Med det hånlige blik, som fornem nonchalance kan væbne sig med, måler jeg hende, hun forgår af skræk, en latter fra naboværelset, hvor mine afrettede håndlangere sidder, tilintetgør hende. Når jeg da har fået hende udmajet på moden, når hun ser vanvittigere ud end et dårekistelem, så vanvittig som en, der end ikke kunne blive optaget i en dårekiste, da går hun salig fra mig, intet menneske end ikke en gud kunne forfærde hende, thi hun er jo på moden. Forstår I mig nu, forstår I, hvorfor jeg kalder jer medsammensvorne, om end kun langt fra. Forstår I nu min opfattelse af kvinden.

Alt i livet er en modesag, guds frygt er en modesag, og kærlighed og fiskebensskørter og en ring i næsen. Så vil jeg af yderste evne komme den ophøjede genius til hjælp, der begærer at le ad det latterligste af alle dyr. Har kvinden reduceret alt på moden, så vil jeg ved modens hjælp prostituere hende, som hun har fortjent; jeg hviler ikke, jeg modehandleren, min sjæl raser, når jeg tænker på min opgave, hun skal endnu komme til at gå med en ring i næsen.

Søger derfor ingen elsker, opgiver elskov som det farligste naboskab, thi også jeres elskede skulle komme til at gå med en ring i næsen.

Fra Stadier på livets vej

HJÆLPSOMHED – VRØVLEKOMPAGNINET

*Skil mig af med disse
forbandede mennesker.*

Når et menneske pludseligt bliver syg, fluks iler der velmenende til hjælp, den ene foreslår det, den anden det; fik de alle samtlige lov til at råde, var vel den syges død sikker, den enkeltes velmente råd kan måske allerede være betænkeligt nok. Og selv om intet af dette sker, hverken de samtlige velmenendes eller den enkeltes råd følges: Deres travle, befippede tilstedeværelse er dog måske alligevel til skade, for så vidt de står lægen i vejen. Således også ved en ildebrand.

Næppe er brandråbet hørt, før der stormer en menneskemasse hen til stedet, rare, hjertelige, deltagende, hjælpsomme mennesker, den ene har en strippe, den anden en spølkum, den tredje en pibesprøjte, osv., alle rare, hjertelige, deltagende, hjælpsomme mennesker, der så gerne ville hjælpe til med at slukke. Men hvad siger brandmajoren? Brandmajoren, han siger – ja, ellers er brandmajoren en meget behagelig og dannet mand; men ved en ildebrand er han, hvad man kalder, “grov i sin mund” – han siger eller rettere han brøler det ud:

“Åh, rejs ad hele helvede til med samt jeres
stripper og pibesprøjter”

og når så disse velmenende måske bliver fornærmede, finder det højst usømmeligt at behandle dem således, og forlanger i det mindste at behandles med agtelse. Hvad siger så brandmajoren? Ja, ellers er brandmajoren en meget behagelig og dannet mand, som ved at vise en-